

som stemme for Dagsordenen, mene at have Data nok til strax her at kunne udtale deres Anskuelse. — Maa jeg for Øvrigt, inden jeg slutter, kun sǔie et Ord til. Medens jeg har talt, er det blevet mig klart, at jeg ikke har haaret mig rigtig ad ligeoverfor den ærede Formand. Jeg havde i det Dieblit glemnit, hvorledes den ærede Formand stod, og at han var afflaaret fra at svare, og netop efter det Forhold, hvori den ærede Formands og min hele politiske Retning staa til hinanden, ønsker jeg ikke at slutte uden at udtale, at jeg beklager, at jeg har ladet mig henrive til en Uttring, som ikke var korrekt.

Formanden: Jeg tvivler ikke paa, at det vil være Thinget en Tilfredsstillelse at modtage denne Udtalelse. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds har Ordet.

C. B. Nimestad: Den høitærede Formand maa have overhørt, at jeg bad om Ordet for halvanden Time siden, skjøndt jeg bad meget høit om det, thi medens jeg ikke har været saa heldig at faae det før nu, have siden den Tid Nogle havt Ordet to Gange og Andre tre Gange, og mange Andre have efter mig forlangt Ordet og faaet det. Det ligger derfor i Sagens Natur, at der er sagt det Meste af, hvad jeg havde tænkt at sige. Der kunde nok være Opfordring til at gjøre en Del Bemærkninger til det Foredrag, vi horte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), og navnlig til det, som det forekom mig, paa den ene Side saa berettigede, men paa den anden Side saa uberettigede Udtryk om Landets Sønner, som vilde have været udsatte for Fare, hvis Ministeren havde givet efter for Kommunens Anmodning. Sæt nu, at Hovedstadens Befolkning, som er meget talrigere end de af Landets Sønner, som det kaldes, der ere komne ind til Byen, og som er meget mere sammentrængt end Befolkningen i det øvrige Land, har været udsat for stor Fare ved Ministerens Bægning, hvilket paastaas fra en anden Side, saa kunde man ogsaa sige, at det var Landets Sønner og Døttre, som havde været udsatte

for Fare. Landets Sønner ere dog virkelig ikke alene de, der bo udenfor Kjøbenhavn, men ogsaa de, der bo i Kjøbenhavn. I Øvrigt havde vistnok Ingen, der er her tilstede, heller ikke nogen af de ærede Forslagsstillere, ventet, at denne Sag skulde ende med en Dagsorden. Jeg tør sige, at Forhandlingerne i det Hele vilde have faaet et andet Præg, dersom man havde vidst, at man skulde komme til at give sin Stemme i denne Sag. Det er noget Usædvanligt, at der fremkommer Dagsordener, og det er særlig paafaldende i dette Tilfælde. Jeg kan naturligvis kun svare for mig, men jeg maa sige, at jeg maa slutte mig til dem — jeg erindrer ikke, hvem det var — der anmodede de ærede Forslagsstillere om at fri os for den Uleilighed, vi komme i ved Afstemningen, idet vi virkelig ved at stemme Ja rent ud sagt give et Mistillidsvotum til Kjøbenhavns Kommune. Var Kjøbenhavns Kommune kommet her og havde sagt til os, at Krigsministeren ikke havde villet give det og det, saa kunde jeg forstaa, at denne Dagsorden var kommen frem, men det har Kjøbenhavns Kommune ikke gjort, hvorimod det er et Kjøbenhavns Kommune forsaavidt uvedkommende Medlem af Thinget, der er traadt frem, ikke paa Kommunens Vegne, men paa egne Vegne, og har bragt Kommunen i den Situation, at der gjennem et Tillidsvotum til Ministeriet gives den et Mistillidsvotum af den lovgivende Forsamling. Man maa vende Sagen, som man vil, det maa dog Enhver føle, at der i det Tillidsvotum, man her vil give Ministeriet, ligger et Mistillidsvotum til Kommunen, og det synes det mig ikke rimeligt at tvinge os til. Jeg tror, at Ministeren har handlet rigtig i dette Tilfælde, det er min bestemte Mening, og det skulde være mig en stor Tilfredsstillelse, om den høitærede Minister satte Pris derpaa, men naar man kræver en Dom over en anden Part, som virkelig ganske uskyldig er kommen ind i Sagen, saa kan jeg ikke være med dertil.

J. A. Hansen: Til det sidste Foredrag har jeg ikke Andet at sige, end at jeg ved Landets Sønner mener lige saa fuldt Kjøbenhavns som det øvrige Lands, jeg mener